

Op het oogenblik wordt "Radencommunisme" praktisch alleen uitgegeven door G.I.C. en PROLETENSTEMMEN".

MOGEN SPOEDIG MEERDERE WERKGROEPEN AAN DIT BELANGRIJKE WERK DEELNEMEN!

Zooals reeds aangekondigd, wordt het tijdschrift niet gratis verspreid, maar wordt de verkoopprijs op 5 cent bepaald, per post 7½ ct.

We komen er in de volgende P-I- C. nog op terug.

BEDRIJFSBEZETTING IN BELGIE.

OPNIEUW BEZETTINGEN VAN MIJNPUTTON.

(Uit: "Bulletin" Mei 1938, uitg. Bond van Internationale Communisten, Brussel.)

IN DE EERSTE WEEK VAN APRIL zijn de arbeiders van een kolenmijn van Kessales, gelegen in het gebied van Luik, een staking "op de mijn" begonnen, door, toen zij beneden waren te weigeren te werken of naar boven terug te keeren. De patroons verzetten zich tegen de voedselvoorziening van de stakers.

De nationale secretaris van de Socialistische mijnwerkers Centrale, Nicolas Dethier, die in allerijl was komen toesnellen om de weerspanningen tot rede te brengen, zag zich de toegang tot de put ontzegd. Hij heeft zich er mee moeten vergenoegen zijn raadgevingen als stakingsbreker en als verdediger van de kapitalistische eigendom per telefoon door te geven.

Enkole dagen later brak een soortgelijke beweging uit in de mijn Xhoré. Tonslotte hebben Vrijdag 23 April de arbeiders van de Grand Bac te Sclessin op hun beurt tot een staking op de bodem van de mijn besloten. Bowakkers, die door de mijndirectie werden afgezonden om te onderhandelen, worden door de mijnwerkers gevangon genomen.

DEZE MIJNBEZETTINGEN ZIJN HET ONDERWERP GEWORDEN VAN EEN ONDERZOEK IN DE MINISTER-RAAD

en de kranten kondigen aan, dat de regering weldra een wetsontwerp zal voorleggen aan het parlement om dergelijke bewegingen te onderdruken, die, voogen de officieele communiqués eraan toe "mot het stakingsrecht niets hebben

te maken". Laten we dus het nieuwe artikel 310 afwachten, dat onze ministers - de socialistische inclus - voorbereiden om de beweging der arbeiders in te dammen. Want daar gaat het in werkelijkheid om.

Wat toch is die bezetting der bedrijven, of die "staking op de mijn"? Het is de nieuwe strijdtactiek, door de arbeiders ingevoerd om te strijden tegen het patronaat in een periode waarin de vakverenigingen, die praktisch aan de bourgeoisie zijn verkocht, iedere strijd verbieden. De Ministerraad heeft mooi verklaren, dat de bedrijfsbezetting niets te maken heeft met het stakingsrecht, het is daarom niet minder waar, dat deze vorm van staking de enige is, die de strijd der arbeiders behoedt voor de sabotage-pogingen van de vakverenigingsleiders, de saboteurs bij uitstek. En als onze ministers dus nieuwe wetgevende maatregelen nemen om een einde te maken aan de bedrijfsbezettingen of om deze te voorkomen, dan vallen ze wel degelijk het stakingsrecht aan. Is het noodig om te zeggen, dat in dit ondernemen de ministers het volkomen eens zijn met de vakverenigingsleiders? Het is inderdaad op hen, dat de ministers in de allereerste plaats rekenen om hun uitzonderingsmaatregelen door te voeren. En de samenwerking met de vakverenigingsleiders is hon van te voren gegarandeerd.

TERWIJL DE SOCIALISTISCHE KRANTEN VOOR DE Xo MAAL DE ARBEIDERS OPROEPEN OM TEGEN HET FASCISME TE STRIJDEN,

onthouden zij zich van het geringste commentaar met betrekking tot deze "onregelmatige" bewegingen. Door hun steeds opnieuw en steeds veelvuldiger weer opleven, wordt het voortdurend moeilijker om voor te wenden dat ze het werk

zijn van "ophitsers". Maar de kranten zullen zeker slechts de eerste gelegenheid afwachten om te juichen bij de aftocht der bezetters. Het zal hen niet helpen, dat zal de beweging niet verhinderen zich te herhalen. En dat is een geluk, want die bezettingen zijn de meest rechtstreeksche uitdrukking van de strijd der arbeiders. Ondanks de vakverenigingsleiders en hun kapitalistische meesters: Leve de staking op de mijn!

OVER DE STAKINGEN IN HET BEKKEN VAN LUIK SCHRIJFT EEN KAMERAAD ONS:

De mijn Xhoré is op ongeveer ½ uur afstand van Kessales gelegen. Het motief voor deze stakingen zou zijn, dat de houters onder het minimum zouden zijn betaald: 43 franc inplaats

van 51, meen ik. Wat merkwaardig is, is dat de mijnwerkers van de linker Maasoever sedert jaren naar de voorhoede van de stakingsbeweging zijn overgegaan, terwijl die van de rechteroever, waar de communistische invloed zich het sterkst doet gevoelen, in de achterhoede blijven. Het is waar, dat de kaders van het Stalinisme middelmatig zijn. De werkelijke revolutionaire kernen zijn vooral sedert de staking van Ougrée-Marilhay, gedecimeerd. De Stalinisten hebben part noch deel aan de bovengenoemde stakingen. De inconsequente afgevaardigde Degeer, die ongetwijfeld door een stalinist van de mijn Kessales was gewaarschuld, is gaan kwijlen over het dure leven en heeft de mijnwerkers tot kalme aangemaand, die met mijnwagentjes wilden doordringen tot de plaats, waar, maar het schijnt de gendarmes zich ophielden op het oogenblik dat een reformistische afgevaardigde in de mijn was afgedaald om met de stakers te onderhandelen.

TOEN DE VERLAGING VAN 5% WERD AANGEKONDIGD

hebben de Stalinisten voor de vorm een circulaire verspreid, waarin zij het betreurden, dat de leiders ... enz.... en als conclusie raade dit manifest de mijnwerkers aan te strijden in het kader van hun organisaties. Overbodig uiteente zetten wat dat wil zeggen.

Neen, de Stalinisten roepen de arbeiders niet meer tot de strijd op. Zij houden zich in het gezelschap van de socialisten en van lieden, die zich hebben laten zien in de rexistische banden, bezig met de "hulp aan Spanje".

Men kan zeggen, dat als de 5% aftrek waren gehandhaafd, de algemeene staking zou zijn uitgebroken, en dat zonder de hulp van wie dan ook.

UIT FRANKRIJK.

GEDURENDE DE STAKINGEN MET BEDRIJFSBEZETTINGEN in de metaal- en vliegtuig-industrie van Maart-April '38 te Parijs, die ongeveer 160.000 man hebben omvat, word door de Fransche Trotskistische partij (Parti Ouvrier Internationale) onderstaand manifest uitgegeven. We drukken het in zijn geheel af ter orientatie van onze lezers.

Hoewel de critiek op de vakbonden en de partijen in dit manifest niet op principele, maar op een opportunistische grondslag staat, hebben de Fransche Trotzkisten uit de aanwezige situatie toch de juiste gedragslijn voor klasse-actie getrokken, door de eischen, dat de leiding der beweging in handen van de stakers zelf moet liggen en niet in die van de vakbonden. Daarom achten wij dit manifest van groote beteekenis en drukken we het hier af:

**TEGEN HET TORPEDEEREN VAN DE STAKINGEN
MOET ER KOMEN
EEN ALGEMEEN CONGRES VAN DE STAKINGS-
COMITE'S VOOR DE ALGEMEENE WERKSTAKING.**

DE ROOF DOOR DE PATROONS.

Dank zij de bedriegelijke regeeringen van het Volksfront is het de werkgevers sedert Juni '36 gelukt, hun voorrechten te handhaven, de arbeiders en de werkers uit de middenklassen te berooven door verhooging van het prijspeil en ondertusschen de oorlog en het fascisme ononderbroken voor te bereiden.

Volgens de officieele index is de stijging van de kosten van het levensonderhoud 43% geworden. Maar door de verschillende verplichte arbitrages is slechts 25% verhooging der lonen toegekend. Dat is dus een vermindering van 18% van de koopkracht.

De werkgevers hebben geprofiteerd van de lage lonen, die in de collectieve overeenkomsten voor de provincie vastgesteld zijn, door hun bestellingen daar te doen uitvoeren.

Om der arbeidersklasse steeds meer te verlammen, hebben de werkgevers talrijke revolutionaire arbeiders, bedrijfsgeleding en verantwoordelijke vakbondsmensen ontslagen. En tegelijk hebben zij fascisten in dienst genomen. (Verscheidene duizenden bij Renault).

De laatste tijd is gekenmerkt door het weigeren de lonen te verhogen, het afwijzen van de glijdende loonschaal, het niet nakomen van de nationale collectieve overeenkomsten, het steeds verder gaande bedrog van de verplichte arbitrage en door de ernstige bedreiging van het stakingsrecht in het "Moderne Statuut van de Arbeid".

**HET EERSTE ANTWOORD IN
DE METAAL-INDUSTRIE.**

De arbeiders van Citroën-Michelin hebben sedert 24 Maart de fabrieken bezet; de dagen daarop breidde de beweging zich in de Parijsche metaalindustrie uit, tot zelfs Renault erbij betrokken was en er meer dan 150.000 stakers waren. Gesterkt door de steun van de regeering en de geheime besprekingen van de leiding der CGT., toonden DE WERKGEVERS EEN ONVERZETTelijke VASTHoudendheid Tegenover de Stakers.

**WAT DOET DE LEIDING
VAN DE METAALBEWERKERSBOND?**

Zij hebben begonnen met de beweging toe te schrijven aan betaalde provocateurs. Ze heeft het conflict in tweeën laten splitsen:
1e. Citroën-Michelin in de metaalindustrie. 2e. de vliegtuigindustrie, waardoor deze laatste geïsoleerd werd.

Inplaats van de functie te vervullen, waarvoor de arbeiders haar betalen en zich aan de kop van de strijd tegen het kapitaal te plaatsen, heeft de vakbondleiding zich tusschen de twee strijdende partijen geplaatst, om de werkgevers en de arbeiders MET ELKAAR TE VERZOENEN, door de arbeiders te laten toegeven.

De directie heeft zich dus bereid verklaard, voor de vliegtuig-industrie de arbitrage-Jacomet te aanvaarden. Deze liet zich in de volgende cynische termen over de nederlaag van de arbeiders uit: In de huidige omstandigheden moet men het volkomen herstel van de lonen op de basis van de koopkracht van 1936 niet verwachten.

En inderdaad, want nu is de 45-urige werkweek ingesteld. En de gerechtelijke uitspraak rekent niet met de 18% verschuldigd tot 1 Jan. '38, maar ze geeft slechts 0,75 Franc per uur, als enig tegenwicht voor de verhooging van het prijspeil van 1 Jan. '38 tot 1 Juli '38.

Deze vakbondleiding van de metaalbewerders, die de verantwoordelijkheid voor de stakingen in de groote fabrieken NIET HEEFT WILLEN NEMEN, keurt vervolgens de strijd van de arbeiders in de kleine en middelbedrijven openlijk af (Humanité 13 April '38), om de groote fabrieken beter te kunnen isoleeren.

**WEG MET DE 45-urige WERKWEEK EN MET DE NATIONALE
VERDEDIGING!**

Als de werkgevers en de regeering, met medeplichtigheid van de vakbondsledingen, DE 45-URIGE WERKWEEK OPDRINGEN INPLAATS VAN DE 40-URIGE, maken ze op iedere 8 arbeiders één werkloze.

De regeering Blum had al in Maart de 45-urige werkweek in haar arsenalen van Brest-Toulon doorgedreven en ze heeft zoo de weg voor de werkgevers gebaad. Het zonder meer aanvaarden van de arbitrage-Jacomet in de vliegtuig-industrie was de volgende stap op de weg van dit verraad.

Nu, twee jaren na Juni '36, mogen de metaalbewerders en alle arbeiders de 45-urige werkweek niet als resultaat van hun strijd en offeringen aanvaarden en dat zeker niet, als dit vastgesteld wordt door de vakbondleiding, die ze betalen om hen te verdedigen.

**HET VOORWENDSEL VAN DE
NATIONALE VERDEDIGING IS
GROF BEDROG.**

1914 heeft getoond, dat deze verdediging slechts ellende en afslachting voor de arbeiders ten bate van de brandkasten betekent. Hitler, Mussolini, Franco en het fascisme zullen nooit verslagen worden dan door het revolutionaire proletariaat in hun eigen landen, als zij tegen de vorwerker van oorlogen, het imperialisme, het voorbeeld van de Fransche strijdende arbeiders volgen.

Kameraden! De strijd tegen de oorlog is samengokoppeld met de strijd voor de 40-uren week, met de strijd tegen het Fransche kapitaal met het succes van de stakingen.

Terwijl de parlementariërs van de "socialistische" en "communistische" partijen samen met de fascistën voor de regering Daladier stemmen, terwijl het C.A. van de CGT. (12 April) oproept tot verzoening en enkel een schijnsolidariteit met de beweging der stakers toont, laat Daladier de marechaussée's te Parijs concentreren. Niet tegen de Cagoulards en de andere fascistische bandieten en arbeidersmoordenaars (die steeds meer beschermd worden), maar om het misdadige werk van deze fascistën te beginnen: de onderdrukking der arbeiders.

ARBEIDERS! Als je niet onverbiddelijk deze weg van onderwerping en verraad doorbreekt, dan wacht de totale nederlaag van de arbeidersbeweging, slavernij, ellende, oorlog en fascisme.

WEG MET DE GEHEIME DIPLOMATIE!
ONAFHANKELIJKHEID TEGENOVER DE KLASSEVIJAND!
ARBEIDERSDEMOCRATIE!

Geen onderhandelingen meer van de vakbondsleiding met de ministers en de patroons buiten de onmiddellijke controle van de stakingscomité's! Voortdurend moeten algemeene vergaderingen in iedere fabriek gehouden worden, om de afgevaardigden voor de stakingscomité's te kiezen!

WE MOETEN HET ISOLEMENT DOORBREKEN! De tactiek van het op de lange baan schuiven, van de minnelijke schikkingen, van het toegeven, van de afzonderlijke overeenkomsten, draaide uit op:

- het isoleeren van de voorhoede van de Parijische metaalbewerkers van de rest van de metaalindustrie in het land;
- het isoleeren van de metaalindustrie van de rest van de arbeidersklasse
- en bovendien het isoleeren van de arbeidersklasse van de beampten en technici, van de middenstand, van de boeren, die in hun middelen van bestaan zwaar getroffen zijn en die door het verliezen van het vertrouwen in de arbeidersklasse een prooi van de fascistische demagogie worden.

Dit isolément maakt de provocatie der patroons mogelijk en veroorlooft het fascisme, dat na de marechaussée komt, de arbeidersklasse stap voor stap te verpletteren.

ER IS SLECHTS EEN OPLOSSING: DE ALGEMEENE STAKING, in alle instellingen onder bescherming van de arbeidersweer en het gewapende proletariaat, om door te voeren:

- de absolute eerbiediging van de 40-urenweek,
- de eerbiediging van de rechten der bedrijfsafgevaardigden,
- de nationale collectieve overeenkomsten,
- het herstel van de loonen en de glijdende loonschaal,
- de controle op de kosten van het levensonderhoud door opheffing van het handelsgeheim,
- de arbeiderscontrole op het aannemen en ontslaan van arbeiders.

Dit zijn de eerste stappen op de weg naar de arbeiderscontrole op de heele productie, naar de onteigening van de 200 familie's, die de arbeidersklasse en de middenklassen onderdrukken, die het fascisme en de oorlog voorbereiden.

Daarom:

ER MOET EEN WERKELIJKE LEIDING VAN DE ARBEIDERSSTRIJD GEVORMD WORDEN: DE COMITÉ'S VAN ARBEIDERS AFGEVAARDIGDEN,

om de terugtocht te stoppen en de klassevijand terug te drijven, teneinde haar vervolgens te verslaan. Dit is de eerste te nemen maatregel: de onmiddellijke bijeenkomst van het congres van de stakingscomité's van alle in het conflict betrokken fabrieken. Dit congres moet de onmiddellijke bijeenkomst van de comité's van afgevaardigden van alle ondernemingen van het land oproepen. Deze comité's moeten direct hun gewestelijke vergaderingen houden en daarna het nationale congres van de arbeiderscomité's dat de strijd moet leiden en alle werkers van stad en land samen met de arbeidersklasse tegen het kapitalisme in de strijd voeren.

DE KEUS IS ONHERROEPELIJK.

Of de nederlaag als einde van de terugtocht en van de geheime besprekingen van de bonzen met de agenten van de klassevijand, zoals in Italië, Duitsland en Spanje;

of, de onmiddellijke overwinning van onze vissen en de revolutionaire bevrijding onder leiding van de comité's van arbeidersgedelegeerden, die nu onmiddellijk moeten vormen:

HET CONGRES VAN STAKINGCOMITÉ'S!

SUDETEN - DUITSCHLAND.

NA DE ANNEKATIE VAN OOSTENRIJK is het door Duitschers bewoonde gebied aan de grens van Bohemen één van de mikpunten geworden van de Duitse expansiepolitiek. En nog meer dan voor enkele maanden sidderen de democratische harten der Volk-redacteuren, nu zelfs het "laatste eiland der democratie" in midden Europa voor de fascistische stormvloed dreigt te bezwijken.

Ondertusschen komt hier wel heel duidelijk aan het licht, dat de "strijd tusschen democratie en fascisme" niets is dan een verkapte imperialistische strijd. De regering van Praag heeft tot nu toe niets gedaan om het lot van de bewoners der grensgebieden, waarvan het welzijn hun nu plotseling zoo na aan het hart schijnt te liggen, te verbeteren. Le Réveil Syndicaliste" (blad der Fransche vakverenigingsoppositie) van 28 Maart meldt hierover het volgende:

"DIT GRENSGEBIED IN HET NOORDEN VAN BOHEMEN IS IN HOOFDZAAK PROLETARISCH. Drie groote industrieën zijn er gevestigd, textiel, glas en porcelein. Exportindustrieën, die achteruit zijn gegaan tijdens het

voormalige Rijk der Habsburgers, evenals tijdens de jonge Tchecho-Slovaak-
sche Republiek. De ellende der arbeiders van de Sudeten overtreft alles
wat men heeft gezien in Duitsland en in Oostenrijk.
Wat heeft de "democratische" Tchecho-Slovaaksche Republiek gedaan?
Niets tot nu toe. Zij heeft de elementaire gevoelens der massa's gekwetst
door de openbare beambten voor de Tchechen te reserveeren, terwijl de
Sudetenjeugd zonder werk blijft, (als deze beambten door Duitschers werden
ingenomen zou dit trouwens aan de ellende der arbeiders niets veranderen,
het zou hoogstens het tegenwoordige onderdrukingsstelsel verstevigen.
P.I.C.) Zij heeft geweigerd de nationale ondersteuning voor de werklozen in
te voeren, die slechts de miserabele hulp der vakverenigingen krijgen, die
zelf arm zijn, 10 à 20 kronen per week! (62½ cts. à Fl. 1.25)
De regering van Praag is met de "Tchechificatie" voortgegaan, door de
staatsbureaucratie te versterken, de gemeentelijke autonomie te onderdrukken.
Het aan de macht komen van de Deutsche sociaal-democraten in 1927 heeft
daaraan niets veranderd."

**DUIDELIJK IS, DAT TERWIJL DE
PRAAGSCHE REGERING NIETS HEEFT
NAGELATEN,**

om de positie van de Tchechische natio-
naliteit te versterken, zij volkomen
gevoelloos bleef voor de schreeuwende
ellende der 3½ miljoen bewoners van
het grensgebied van Bohemen. Ook nu
houden de concessies der Praagsche regering onder de druk van Hitler
Duitsland niets anders in, dan een toegeven aan de nationalistische
eisichen, terwijl in de sociale toestanden geen verandering komt.

Volgens het program van Henlein, zal de Boheemsche
industrie nieuwe afzetmarkten vinden als de grensmuren tusschen Duitsland
en de Sudeten zullen zijn verdwenen. Het is te begrijpen, dat dit argument
een krachtig wapen is voor de nationaal-socialistische agitatie, en dat
de Praagsche regering hier slechts weinig tegenover weet te stellen.
Er zullen onder de Deutsche werklozen in de Sudeten velen zijn, die
liever nog een laatste kans wagen met een Henleinbeweging, die hen misschien
nog aan de slag zal kunnen brengen, dan te crepeeren bij een "ondersteuning"
van fl. 1.-- per week.

**ONDERTUSSCHEN GAAT OOK
HIER DE KLASSENSTRIJD DOOR!**

Tijdens de laatste stakingen constateerde
de speciale afgezant van de "Peuple",
Bruno Frei: "De bewonderaars van Hitler
hebben zich gesolidariseerd met hun
sociaal-democratische, communistische
en christelijk-sociale klassebroeders. De arbeider-aanhanger van Henlein was
de tegenstander van de ondernemer-aanhanger Henlein." ("Peuple 24 Oct. '37)
Zoo drijft de uitbuitingsellende en de daaruit voortvloeiende klassenstrijd
het Duitsch nationale blok uiteen, nog voor het goed en wel gevormd is.

De "eenheid van alle Duitschers" kan door Henlein niet tot
stand worden gebracht. Dat kan alleen Hitler met zijn bekende methoden
voor elkaar brengen.

CORRESPONDENTIE-ADRES:
JAN MEYER
CHASE STRAAT 11 LII

Post giro - nummer :
316779.

DE GROTE DICHTERS.

Wanneer we in "Het Histories Materialisme van Gorter maar
een korte opmerking over de kunst aantreffen, voldoet ons dat niet
en grijpen we met grote belangstelling naar zijn nagelaten studien
over de wereldliteratuur en haar maatschappelijke grondslagen.

Het burgerlik individu staat alleen en wordt door de produksie
beheerst: privaatbezit en loondienst, terwijl het kommunisties individu
kracht heeft door allen met wie hij de produksie wil beheersen. Dit
verschil moet in hun kunst tot uiting komen, want met en door de
wisseling der maatschappelijke verhoudingen verandert ook de kunst.

Breedvoerig wordt nu in dit boek bewezen, hoe die produksie-
verhoudingen in laatste instantie de poezie bepalen en welke maatschap-
pelijke voorwaarden aanwezig moeten zijn om grote dichtkunst voort te
brengen. Maar evenzeer wordt onderzocht het zieleleven van de kunstenaar
hoe uit zijn onbewuste, dat diepe water, de liefde voortkomt voor
zichzelf, de ander en de ganse gemeenschap.

Even als Marx en Engels nooit diep zijn ingegaan op de anatomie
van de mens, maar deze als buiten hun terrein liggend hebben veronder-
steld, zo is het ook met de psychiese hoedanigheden van de mens. Toch
zijn de eigenschappen van de ziel zeker even belangrijk als de fysieke
vooral ook, omdat zij niet zo gemakkelijk onderzocht kunnen worden en
omdat het gehele geestelijke levensgebied ook van hen afhangt. Het
onderzoek naar de poezie kan nooit gevoerd worden door alleen de
materieele productieverhoudingen na te speuren, maar moet ook naar de
ziel van de kunstenaar, d-w.z. de wijze waarop de verschijnselen worden
verwerkt, worden gevoerd.
Het onderzoek van Marx en Engels is eenzijdig. Voor een totaalonderzoek
is ook dat der ziel, haar krachten en eigenschappen nodig, t.w. de
manier waarop men reageert op de buitenwereld. Dit bij Marx en Engels
ontbrekende deel wordt, terwijl het door hen behandelde tot zijn volle
recht komt, in dit nagelaten werk gegeven.

**WIJ WILLEN NU EERST DE
GROTE LIJN AANGEVEN,**

welke door dit werk loopt; de stijgende lijn
van zich ontwikkelende arbeid en vrijheid met
het oogmerk, dat je dan later zelf het boek
zult lezen om in te zien, hoe juist, maar ook
hoe ruim en rijk de histories-materialistiese werkwijze is... als ze
maar goed wordt toegepast.

**ROND 500 VOOR ONZE JAARTELLING
BELEEFDE DE BURGERIJ HAAR EERSTE
OPKOMST.**

Haar macht berustte op het handwerk,
het handelskapitaal en de overwinning
op de Perzische koningen. Aeschylus is
haar overmoedige woordvoerder, een
spontane kracht, die zelve meestreed
zijn ideaal is een burgerij vol zelfvertrouwen. Sophokles vertolkt
de volle, maar korte bloei van de Attiese staat en voelt het naderend
noodlot.

HET HEEFT 17 EEUWEN GEDUURD eer er weder een burgerij opstond, wier macht die van Athene evenaarde, het was die van Florence, botsend met het feodalisme, de gilden stonden tegenover het leenstelsel en de lijfeigenschap. Dante was de drager van de burgerlike beginselen in deze woeste worsteling. Doch zijn klasse is nog zo zwak tegenover dat machtige grondbezit van adel en geestelijkheid en daarom bleef hij nog bevangen in de verbeelding van het feodaal katholieke geloof. Wel is hijzelf de hoofdfiguur in de "Goddelijke Komēdie" en worden in hel, louteringsberg en hemel allen volgens zijn opvattingen beloond of bestraft. In "Vita Nuova" wordt Beatrice bezongen, voor het eerst de uitverkoren vrouw en bestierster van het gezin.

**HAD DANTE IN HET ZUIDEN
HET OPSTREVEN DER BURGERIJ
UITGEBEELD**

in het Noordengēeft Shakespeare de burgerij weer, vierend haar overwinning en zeker van haar zaak.

Hij werd voorafgegaan door de feodale dichter Chaucer, die eerst in zijn "Canterbury Tales" afzonderlijke personen schildert. De grootheid van Shakespeaere wordt bepaald door de groei van Engeland tijdens Elisabeth, toen de wereldhandel een aanvang nam. Shakespeare was zonder idealen en volkomen individualisties, hij beeldt in al zijn werken alleen de botsing der hartstochten uit, zowel bij adel als burgerij: een weergeven der werkelijkheid.

**DOOR DE ZICH ONTWIKKELENDE
MANUFAKTUUR**

wordt de burgerij steeds krachtiger, de burgeroorlog ontbrandt, Koning Karel I wordt onthoofd.

Milton is dan de man uit de middenstand, de protesterende Puritein tegen adel, roomse kerk en grootgrondbezit, de democratische Calvinist en rechttopstaande revolutionair. Ouder geworden schepst hij "Het verloren Paradijs", waar in het gewaad van het bijbelverhaal de heftige strijd zijner dagen wordt weergegeven. In de trotse Satan tekent hij de onverschrokken Cromwell, al blijft Milton in al zijn idealen toch beperkt, juist doordat hij Middenstander was.

**IN HET BEGIN VAN DE 19e EEUW
ONTSTOND IN ENGELAND DE
GROOT-INDUSTRIE**

en deze bracht de grote burgerij tot het toppunt van haar macht, mede door de macht van de machine werd zij wereldheerscheres. De kleinburgerij kwam in opstand en ook het moderne proletariaat

ontstond. Shelley werd de stem van deze bourgeoisie. Op zijn 20e jaar breekt hij met de romantiek en zijn verdere 10 levensjaren was hij de radikale burger. Dit blijkt uit zijn strijd tegen het despotisme in "Prometheus Unbound" ("De Bevrijde Prometheus"), en voor het vrije individu alsook uit zijn verhouding tot de vrouw. Ook voor de ellende der arbeiders had hij oog en daardoor zag hij zeer vaag een socialisties einddoel: gelijk bezit en algemeen geluk.

De poezie van Aeschylus berust op de slavenarbeid, die van Dante op gildenarbeid en lijfeigenschap. Men hoort de wereldhandel en opkomende manufactuur in Shakespeare en Milton en de grootindustrie in Shelley.

In elke faze was er een dichter om deze af te beelden.

De opkomst der burgerij:	Aeschylus,
Haar worsteling:	Dante,
Haar strijd en overwinning:	Shakespeare

De revolutie van een deel van haar: Milton
Haar laatste overwinning en de overgang tot een nieuwe maatschappijvorm: Shelley.

Van de dichters, die van de veroverde macht der burgerij hebben genoten, wordt uit de Oudheid het eerst Vergilius besproken. Deze was meer vleierend en aan het Romsinsche hof onderworpen. Omdat heel het machtige Rome leefde van slavenhandel en plundering, legde hij zich meer op de natuurbeschrijving toe en het bezingen van de geslachtsliefde.

Voor de latere tijd geldt Goethe als de burgerlike beschouwer en genietter. Duitschland was ten tijde van Goethe het land van de vele despotieke vorstendommen, waar burgers en boeren onmondig en rechteloos waren, want de handel was maar weinig ontwikkeld. Vanuit Frankrijk kwamen wel de denkbeelden van omwenteling en Goethe aanvaardde deze zuiver geestelik, hetgeen trouwens ongevaarlijk was, maar bestreed de revolutie toen deze in Duitschland werkelijkheid werd. Goethe was onderworpen aan het hof van Weimar en stond een verheldering voor vanuit de studiehoofden, een poezie van bovenaf.

Hebben wij de andere grote dichters maar zeer schematisches kunnen behandelen iets uitvoeriger willen wij zijn met de ons meer bekende Joost van den Vondel.

**HET KARAKTER DER
HOLLANDSCHE 17e EEUWSE
GROTE BURGERIJ**

waarbij Vondel zich voegde, bepaalt het karakter van zijn poezie. Er werd niet meer gestreden, men was klein van politiek en leidde een weelderig leven. Alleen in beschrijvingen van natuur en genistingen kon zijn poezie nog uitmanton.

Er was geen "nationale eenheid" in de Nederlanden, het Zuiden was afgescheurd en elke provincie bleef soeverein. De vaart op Indonesie bracht grote rijkdom naar Amaterdam, dat zelf geen strijd tegen Spanje had gevoerd. De vroedschappen werden gekozen door een klein aantal families en huiruit werd de Staten weer gevormd: het was een erfelik despotisme dat de eenwording der Zeven Provinciën verhinderde.

Zij zagen zich gaarne vergelijken met de Romeinen uit de Keizertijd, omdat hun lot en leven veel op het hunne geleek. Dit deden de kunstenaars, die zelf dan de Romeinsche en Griekse dichters nabootsten. Dit werd weezinwekkend. Men kreeg deze walgelijke toestand: Om de Regenten te behagen nam Vondel zijn voorbeelden uit Seneka, die zelf de navolger van vroegere grote Romeinen was, die weer navolgers van de Grieken waren. Op die manier waren zijn heldenzangen een afkooksel van een afkooksel, dat zelf al driemaal was overgehaald. Om aan hun smaak te voldoen waren zijn slappe figuren wenend in tegen- en jubelend in voorspoed. Wel vloeiende en welluidende versen, maar golven van etiese algemeenheden, stromen van aestetische klanken en zeeen van retorick. Daarbij konden de regenten tenminste rustig zitten luisteren.

**VONDEL WAS DE SPREEKBUIS
DER RIJKE HANDELAARS,**

der regentenklasse waartoe hij als winkelier niet behoorde, maar die hij trouw heeft gediend. Naarmate deze regenten machtiger werden, wierp Vondel zich steeds meer op de klassieken. Vondel had prachtige natuurlijke gaven en was

genoigd tot het grote, dit kan ieder die versgevoelig is uit vele zijner gedichten zien, doch hij werd juist door zijn klasse omlaaggedrukt.

In zijn zeer omvangrijk werk zijn vele ratorise verzen. Slechts een klein gedeelte is waarlijk groot en duizenden regels zijn van een gewoon rijmelaar. Omdat de regenten zelf niet arbeidden en de spekulierende kooplieden slechts op de beurs streden en hij hen toch wilde eren, moest hij wel overdrijven, brallen, hol en leeg worden.

Vondel heeft op de tweesprong gestaan tussen realistische naturalisme en een zwak idealisme. Hij had de keuze tussen de grote burgerij met haar geld en overdaad en de kleine burgerij met haar arbeid en prinsgezind, nationaal streven. Deze bevolkte de vloot - de sterkste ter wereld - deze had gevochten tegen Spanje, hier was het ware realisme. Vondel koos de uiterlijke glans, de tirannie, de provinciale politiek, het valse idealisme. Hij maakte zich de vormen en normen eigen van de machtige regenten, bij wier geboorte, huwelijk en dood hij gedichten schreef en wier overwinningen hij heeft bezongen in vlakke vleionde verzen. Rooms geworden werd hij volkomen reactionnair en liet ook het vrije onderzoek varen, hij werd de tamme slaaf die in rust zijn ideaal zocht.

**HET ROOMS KATHOLICISME
MET ZIJN GEZAGSGELOOF**

en schaapachtige onderworpenheid der leken en de weke figuren van Christus en de heiligen hadden in hun broosheid en gemakkelikhed, iets, dat de traditionele en konventionele slapheid van Vondel nog verergerde. "Lucifer" en "Adam in Ballingschap" zijn nog breder dan "Jozef in Dothan" en de "Gijsbrecht". De stoere mannen van het Oude Testament maakte hij tot zachte figuren met namaak-moed. Echte passie sluit vrijheidszin in en daarvan wilden de despoten niets horen. De Dichter van Palamedes, "Geuzenvesper" en het "Stokske van Oldebarneveldt" bespette later de Engelse revolutie, "die barocide schotten" en hekeldde Cromwell. Deze maakte juist de grootheid uit van van zijn tijdgenoot Milton, die Vondel's tin, koper en glas omtoverde tot goud, zilver en diamant. De regenten namen hem dat rooms worden niet kwalijk, als hun dichtelijke huisknecht hen maar de slappe spijs in klassieke schotels opdiende. Zo verkocht de brave Vondel zich voor wat toejuichingen en vriendschap en zelfs daarmee waren de regenten schril.

Hooft bleef bij het verfijnde der burgerij en Brederode bij het vulgaire der kleine burgerij, maar als zij trachtten het algemene van hun klasse te verheerliken in blij- of treurspel, schoten zij tekort. Dit was alleen mogelijk door bij de kleine burgerij te blijven. Want deze leefde in de werkelijkheid.

Om de geringere waarde van Vondel in te zien, moet men hem dan ook met de Hollandse schilders van zijn tijd vergelijken, die de kleine burgerij uitbeeldden: vanaf de stedeling, nog bijna boer, afstammend van de lijfeigenen, tot de gildemeester en de geheel vrije koopman. Rembrandt de Leidse molenaarszoon is nooit de dupe geworden der regenten, maar bleef de vrije burger. Wel had hij gevoel voor glans der grote bourgeoisie, getuige de Nachtwacht, maar evenzeer voor het armoedige rondom de Jodenbreestraat. Hij laat zijn personen uit het donker oplichten, waarmee hij suggereert, dat het zich krachtig voelende individu vereenzaamd staat ook in de groepen, b.v. "De Staalmeesters" Hij zag het zwakke in de machtigen en het machtige in de zwakken en dat was juist mogelijk - maatschappelijk bezien - omdat hij tot de middenklasse be

hoorde, en het algemene van zijn maatschappij uitbeelde. Van dit alles zag Vondel bijna niets, al woonde hij dan in de Warmoesstraat. Als Rembrandt zich liet gaan in de natuur ontstond dat dromerige van zijn etsen; een mysties realisme even somber als vreugdevol. Van dit alles had Vondel niets.

**VONDEL LEEFDE IN EEN
TIJD, DAT DE WERELD
OPENING.**

niet enkel geografis, maar ook wetenschappelijk en wijsgerig: de burgerlike geest nam een enorme vlucht. Vondels geest ging hier niet mee op, maar liep juist terug. Zijn grote aanleg werd neergetrokken door de regentenklasse, de oppervlakkige dramaschrijver was hun slachtoffer. De burgerlike beschouwer, die alleen de mens ziet en niet de maatschappelijke samenhang heeft Vondel nooit kunnen begrijpen. Hij is wel bewonderenswaardig, maar ook wel wee, langdradig en onleesbaar, hoewel hij weer zeer werd aangeprezen, toen het 350 jaar geleden was, dat hij geboren werd. Alleen met het histories materialisme als leidraad, wetend dat de maatschappelijke arbeid de bron der geestelike verschijnselen is, beschouwt men hem op de eerste plaats als lid der handelsbourgeoisie. Deze wilde door haar karakter en verhoudingen niets van het sterke realisme der kleine burgerij weten: zij zocht het niet-gepassioneerde. Het realisme, dat Vondel door afkomst eigen is, verklaart het weinige goede werk, het slappe idealisme der grote burgerij is de oorzaak van het vele slechte. Dit is de enige manier om Vondel te begrijpen.

Er zijn nog vele facetten aan dit werkelijk goede boek van Gorter. Daar is b.v. het veel dieper ingaan op het wezen van de godsdienst. Marx heeft wel de materiële krachten aangegeven, die de godsdienstvormen doen ontstaan, maar dit vraagstuk niet beschouwd van de kant van de menselike geest. Toch is de vraag, wat er in de menselike geest gebeurt als ze godsdienst, moraal, wijsbegeerte, recht en kunst schept, hoe ze daar uit "zichzelf" toe komt, hoe dit "werkt" even belangrijk als de vraag welke krachten haar van buiten af bewegen. In het algemeen ontbreekt aan het Marxisme een beschouwing der psychische factoren. Wat door Marx van de maatschappelijke kant uit verklaard werd, wordt in dit werk uit de ontwikkeling der menselike geest verduidelikt. Dit sluit elkaar dus niet uit of spreekt elkaar tegen, maar is juist een samenvatting van de objektieve en subjektieve factoren van het leven.

De godsdienst ontstaat uit het onbewuste: de liefde voor zichzelf, de ander en de ganze gemeenschap. Wanneer de mens gevoelt, dat zijn stam, klasse of volk in nood verkeert wordt hij or "vanzelf" toe gebracht de oorzaak op te speuren. Daar de natuur en maatschappij hem niet of onvoldoende bekend zijn, ziet hij verkeerde oorzaken en redmiddelen en zoekt in het eigen gevoel wat hem helpen kan. Dan vindt hij al naar de aard zijner gemeenschap en naar het wezen van haar arbeid de meest verschillende oorzaken en redding. Omdat het heil van allen ervan afhangt is dit een heilig gevoel. Daarom beschouwt hij van nature de wezens, die het heil van zijn gemeenschap waarborgen of bedreigen, als heilig. De godheid is dit fantastisch gedachtebeeld dat al naar gelang van de arbeid de vorm aanneemt van een stuk hout of de subtielste abstraksie van Spinoza.

Opgeheven wordt de godsdienst alleen door de macht over de maatschappij, waardoor de mens de nood der gemeenschap opheft en zo haar redder wordt. De godheid is dus het heilige voor die mensen, die door onmacht of onkunde niet de messias van zichzelf en hun gemeenschap zijn. Deze afleiding uit het onbewuste is noodzakelijk om òn het spontane, van bij bijna alle voorkomende godsdienstig gevoel en tegelijk het heilig karakter goed te begrijpen.

Uit heel dit boek, waarvan wij hierboven een korte samenvatting gaven, blijkt, dat strijd en revolutie als ze gevoerd worden door de opkomende klasse tegen één, die gaat verdwijnen, die beste voedingsbodem vormt voor de allerhoogste kunst. Zo zal, wanneer de voorpostgevechten onzer dagen voorbij zijn en de arbeidersraden en bedrijfsorganisaties overal zijn opgericht en de wezenlijke strijd eerst begint een krachtige poezie ontstaan.

De dagelijkse handel en wandel van de burgerij was te lelik om als zodanig te worden uitgebeeld, daarom keerden de dichters zich tot het verleden.

De kommunistische poezie beeldt echter het heden af, omdat het schoon is door de arbeid en de toekomst heerlijk in zijn drijfveren omdat voor het eerst de diepste realiteit met de hoogste idealiteit wordt verbonden. Zij zal de burgerlijke poezie overtreffen, omdat haar einddoel zoveel hoger ligt.

Telkens hamert Gorter in onze hoofden wat hij ons wil bijbrengen en we strubbelen tegen en zeggen: nouweten we het al, maar dan vergelijkt hij weer een dichter met een, die al eerder behandeld is. Er zijn vele herhalingen in deze nagelaten, onvoltooiden en ongewijzigde handschriften en toch hindert dit alles niet. Dat komt door zijn prachtige taal! Achter al die regels rijst Herman Gorter op: dichter vol universeel gevoel en kosmiese kracht en tegelijk de wetenschappelijke beoefenaar der klassieke letteren en grondig kenner der Marxsche maatschappijleer.

Dit boek werd ontworpen om de revolutionaire arbeiders, de diepere gronden en daarmee de grootsheid van hunlevensbeschouwing te leren kennen en om aan kunstenaars en intellectuelen inzicht te geven in de bron der schone letteren.

Dit werk is Gorter's testament.

=====

POLITIEKE ONTAARDING.

DE RADENBEWEGING, in het bijzonder de werkgroepen GIC en "Proletenstemmen", staan de laatste tijd aan heftige aanvallen bloot. Dit in het bijzonder van de kant der Stalinisten en van iemand, die tot de groep "Arbeidersraad" behoorde. (We weten niet, of deze groep nog bestaat). We zijn op deze aanvallen nooit ingegaan, omdat men inderdaad een sterke walging overwinnen moet, om tegen bewuste leugenaars en corrupte bedriegers te gaan polemiseren. Tegen dergelijke mensen spreekt men niet; hoogstens spreekt men over hen en het beste is nog, om over deze beklagenswaardige mensen, die in het riool der kapitalistische ontaarding zijn ondergegaan, te zwijgen.

Tot nu toe werden we door onze belagers alleen voortdurend uitgescholden voor verkapte fascistten, wat van hun kant bekeken nog niet zoo dom is, om de aandacht van zichzelf gemakkelijker te kunnen afleiden. Hoe corrupter een beweging is, met des te grover middelen moet ze werken, om zich te kunnen doorzetten. In het "Volksdagblad" van 25 April komt echter een ingezonden stuk voor, "Sluipend Fascisme", dat nu eens bij uitzondering onze fascistische gezindheid onomstootelijk uit ons eigen materiaal komt bewijzen.

DIT "INGEZONDEN" IS EEN MISSELIJK STUK BEDROG.

De schrijver doet het voorkomen, alsof niet hij, maar een van onze vroegere makkers het heeft geschreven, wiens naam inderdaad met St. begint. Het stuk begint zoo:

"Gedurende eenige jaren behoorde ik tot de GIC. en daarbij tegelijk tot het groepje "Proletenstemmen". Sinds ongeveer een jaar heb ik met die elementen gebroken, omdat hun houding tegenover het fascisme en tegenover de Sowjet-Unie mij de oogen heeft geopend. Thans voel ik mij gedrongen, m'n mede-arbeiders te waarschuwen voor die lieden. Want het is niet anders dan een stelletje fascistten."

We wisten echter direct, dat dit stuk onmogelijk van onze kameraad St. kon zijn. Dit bleek dan ook inderdaad zoo te zijn. Kameraad St. gaf ons daarom de volgende verklaring, met het verzoek, deze in de PIC. en in "Proletenstemmen" af te drukken. De verklaring luidt als volgt:

W.K.

"In het Volksdagblad van 25 April komt een ingezonden stuk voor, dat tegen de groepen G.I.C. en "Proletenstemmen" is gericht en is ondertekend met de letters ST.

De schrijver daarvan beweert jarenlang tot deze groepen te hebben behoord en een jaar geleden met die groepen te hebben gebroken.

Waar ik nu de eenige ben, die ooit uit de groep "Proletenstemmen" trad en mijn naam met St. begint, deel ik hier mede, dat ik niet de schrijver ben van dat ingezonden stuk en het ondertekenen met de letters ST. beschouw als een poging van de inzender, om de lezers van het Volksdagblad te

"bedriegen.

Ik verklaar, dat ik de politieke propaganda die door "Proletenstemmen" en G.I.C. gevoerd wordt, nog steeds volkomen onderschrijf."

W. Stelloo III
Dusartstr. 23
Amsterdam.

N.B. Deze verklaring is ook gezonden aan het Volksdagblad.

Welnu, we weten wel, wie de schrijver is. Het is een gevaarlijk mensch, dat voor niets terugschrikt, om z'n persoonlijke haatgevoelens te bevredigen. Meer willen we er niet van zeggen.

In het "ingezonden" komen echter een paar politieke dingen voor, waarop we ten behoeve van onze lezers nader in willen gaan.

De schrijver komt in al zijn aanvallen tegen de G.I.C. altijd weer met hetzelfde tevoorschijn en dat is dan in de eerste plaats dat we in het Septembernummer van de PIC 1933 schreven: Duitsland draait de klok niet terug, maar het draait de klok vooruit." En dat is dan het "bewijs" dat we niet anders zijn dan een "stelletje fascist". Een gewoon mensch zou daarbij terstond vragen, op welke gronden een marxistisch orgaan als de PIC ertoe komt, van Duitsland te zeggen, dat het de klok vooruit zet. Maar daaraan begint de criticus natuurlijk niet. Hij trekt eenvoudig dit zinnetje uit het heele betoog en verder rekent hij op de stomiteit van de lezers.

De inhoud van bedoelde artikelserie (3 artikelen) was juist om aan te toonen, dat het fascisme niet te verklaren is, doordat de arbeiders door een collectieve waanzin bevangen zouden zijn, of dat een tooverkracht van Hitler, hem plotseling naar boven deed drijven. Daarom lieten we zien, dat het Deutsche kapitaal overheerschend monopoliekapitaal geworden was; de economische macht van het Deutsche kapitaal was in slechts weinige handen geconcentreerd en daarom werd het noodzakelijk, ook de politieke macht in enkele handen van dit monopoliekapitaal samen te binden. In de "democratische" landen behartigen de verschillende kapitaalgroepen hun belangen door middel van het parlement en de strijd der verschillende politieke partijen. De wereldcrisis, die in 1929 inzette, dreigde echter het heele Deutsche economische leven te doen ineensinken. In deze situatie greep het monopoliekapitaal naar de absolute macht, om eigen kapitaal te redden ten koste van de arbeiders de middenstand en de kleinere kapitalen. Daarom schreven we: "Duitsland zet de klok niet terug. Integendeel het draait de klok vooruit! Het breekt met het liberale individualisme" en gaat tot nieuwe, collectieve heersersvormen over, die in het geconcentreerde Deutsche monopoliekapitaal passen. Daarmee gaat Duitsland naar een hogere vorm van kapitalisme".

Iedereen ziet, dat dit heel wat anders is, dan de machteloos-kwaadaardige intrigant in het "Volksdagblad" er van maakt. Hij heeft eenvoudig de zin, die achter zijn citaat staat, weggelaten, en die juist de bedoeling weergeeft van "Duitsland zet de klok vooruit".

VERDEDIGING DER
POLITIEKE RECHTEN.

In 1935 publiceerden we een tweetal artikelen getiteld: "Naar een nieuwe arbeidersbeweging". De inleiding aan de kop van het artikel luidde als volgt:

" De overgang van de burgerlijke democratie naar het fascisme, zooals de tegenwoordige tijd die te zien geeft, ontnemt aan de oude arbeidersbeweging haar feitelijke grondslag en doet een geheel nieuwe arbeidersbeweging ontstaan. Het onderstaand artikel wil nu een begin maken met het onderzoek van de vraagstukken, die door deze ontwikkeling worden opgerold, de aard van de nieuwe arbeidersbeweging en zijn plaats in de klassenstrijd."

Deze artikelen vormden dus een grondslag voor discussie en aan deze discussie werd dan ook inderdaad deelgenomen door kameraden uit Holland, Amerika en België. De ingekomen discussie-artikelen zijn alle in de volgende PIC's opgenomen. De kwestie is deze, dat de GIC het marxisme als levende wetenschap hanteert, ze werkt niet met oude schema's maar onderzoekt zelfstandig alle vraagstukken, die de tegenwoordige tijd biedt. We komen dus niet met meeningen, die direct pasklaar zijn, maar we worstelen zelfstandig en uit de schriftelijke en mondelinge discussie slaat dan onze opvatting neer. Het zou dus heelemaal niet verwonderlijk zijn, als we in onze eerste onderzoeken nu en dan formuleringen aantreffen, die we achteraf als minder juist of minder gelukkig, minder geslaagd achten. Maar wij voor ons, zijn daar niet bang voor, omdat we weten, dat werkelijke wetenschap alleen uit vrije onderzoek geboren kan worden.

De inzender in het "Volksdagblad" licht nu uit bedoelde artikelen weer een zinnetje: "In het harde, revolutionaire plicht, de politieke rechten tot het uiterste te verdedigen, zooals de Fakkels van 1 Febr. '35 meent? Wij meenen van niet." Wat dan verder volgt laat hij weg en hij voegt er alleen als eigen commentaar aan toe: "Geen verdediging van de politieke rechten! Ze willen dus, dat de arbeiders zich aan het fascisme overgeven."

Dat is natuurlijk grof bedrog. Het heele stuk is er juist op berekend, dat de arbeiders zich niet overgeven aan het fascisme maar het bestrijden tot het uiterste. Alleen wordt daarin uiteengezet, dat de arbeiders dit fascisme niet kunnen bestrijden op de grondslag van de strijd voor de democratische rechten. We willen hieronder nog eens het gedeelte uit het artikel, dat hierop betrekking heeft, laten volgen. Het luidt aldus:

" Welke houding hebben de revolutionaire arbeiders ten opzichte van de opheffing der burgerlijk-democratische rechten aan te nemen? Is het "harde revolutionaire plicht, de politieke rechten tot het uiterste te verdedigen, zooals de "Fakkels" van 1 Febr. '35 meent? Wij meenen van niet. Wij meenen van niet. "democratische rechten" vecht, vecht voor een verloren zaak. De democratie hoort niet thuis in een maatschappij, waarin de kapitalen in enkele handen zijn. De democratie past in een maatschappij van vele kleine bezitters, die langs deze weg hun toegestelde belangen moeten behartigen. Maar als de concentratie in het bedrijfsleven zich voltrekt, dan moet dit noodzakelijk ook op

politiek gebied volgen. Het is nog altijd een oude marxistische leerstelling, dat de ontwikkeling van het bedrijfsleven zich afspiegelt inde politiek. Vanuit de ontwikkeling van het kapitalisme gezien, is de monopolistische heerschappij van het monopoliekapitaal een stap vooruit. Bij de heerschappij van het groot-kapitaal is een "terug naar de democratie" onmogelijk, zooals het tegenwoordig onmogelijk is, naar het kleinbedrijf terug te gaan. Wie vecht voor de "democratische" rechten, probeert het rad der geschiedenis terug te draaien, zooals de handwevers vroeger deden, toen ze de fabrieken bestormden, om de machines te vernielen. Of zooals de bootwerkers staakten, om de invoering van graanelevators te verhinderen. Men zou evengoed een vereeniging kunnen oprichten, om zonsverduisteringen te voorkomen, zooals we ergens lezen.

**EEN VOORUITSTREVENDE
KLASSE**

kan zich alleen doeleinden stellen, die in de gang der ontwikkeling liggen. De nieuwe arbeidersbeweging moet de blik vooruit richten. Ze heeft niet te weeklagen over die goeie,ouwe tijd, die verloren ging, maar ze richt zich naar de nieuwe verhoudingen. Ze moet ondubbelzinnig uitspreken, dat de burgerlijk-democratische periode voor goed voorbij is, omdat ze onvereenigbaar is met de concentratie in het bedrijfsleven. Een nieuwe arbeidersbeweging moet ondubbelzinnig uitspreken, dat de burgerlijke democratie economisch en dus ook politiek onmogelijk is geworden en dat het daarom nu voor de arbeiders om heel andere dingen gaat, n.l. OM DE VEROVERING VAN DE ARBEIDERS-DEMOCRATIE. (vetgedrukt in het oorspronkelijke stuk).

Daarbij is echter te bedenken, dat de opheffing der democratie niet in alle landen volgens dezelfde vorm kan verlopen. Ieder land vertoont in dat opzicht zijn eigen aspect, in verband met z'n historiesche ontwikkeling en z'n kapitaalstructuur. Daarom verloopt het in alle landen ook niet even snel. Maar het wezonlijke, waar het in alle landen op aankomt, dat is de doorvoering van de absolute staatsmacht in handen van de groot-kapitalisten, om de rentabiliteit van de monopolie kapitalen te verzekeren. "De ontwikkeling naar de absolute heerschappij van het monopoliekapitaal staat daarom vast." (Opmerking: tenzij de arbeidersklasse haar macht vestigt. De bedoeling der artikelen was juist, de grondslagen dezer arbeidersmacht bloot te leggen). "En de opheffing der democratie staat daarom vast, al laat de vorm, waaronder ze wordt opgeheven nog verschillende mogelijkheden open. De groot-bourgeoisie heeft het wapen der burgerlijke democratie als onbruikbaar voor haar doeleinden weggeworpen, om het later waarschijnlijk nog eenmaal van de rommelkamer te halen. Dat zal ze doen, als de arbeiders in massa-bewegingen opmarcheeren en het kapitalisme werkelijk bedreigen. Dan zal ze trachten de dreigende revolutie te bezweren, door de arbeiders met de burgerlijke democratie te verwarren en te splijten. Nog éénmaal krijgt de burgerlijke democratie dan ook nog voor de arbeiders een beteekenis. Maar alben als zij er niet voor vechten, maar er tegen, dus vóór de revolutie, vóór de Radendemocratie."

We zien uit dit lange citaat, dat het heel wat anders is, dan dat het onze meening zou zijn, dat de arbeiders zich aan het fascisme zouden moeten overgeven. Natuurlijk kan men omtrent de beteekenis van de burgerlijke democratie in de tegenwoordige tijd een andere meening hebben. Maar er hoort toch al heel wat kwade trouw toe, om hieruit te distelleeren, dat wij verkapte fascistten zouden zijn.

**HET FASCISME IDEOLOGISCHE
VOORLOOPER VAN HET COMMUNISME?**

Tenslotte nog een woord over de verhouding van de fascistische ideologie tot de communistische. In de PIC. van Juli '35 No. 7, komt een zeer uitvoerig artikel voornamelijk over "Fascisme en arbeidersklasse", dat als discussie-artikel werd geplaatst. Dit is duidelijk bij het artikel vermeld. Er staat onder:

"We drukten hierboven het eerste gedeelte af van een artikel over het fascisme, dat zich speciaal met de fascistische ideologie bezig hield. In een tweede gedeelte zullen wij trachten, het een en ander te zeggen over de kwestie, hoe in het fascisme de voorwaarden voor de revolutie worden gelegd. Daar het onderwerp betrekkelijk nieuw is, en onvoldoende bediscussieerd, kan het artikel niet anders dan discussiemateriaal zijn. Ongetwijfeld zal een groot gedeelte nog onvoldoende, of zelfs fout blijken. Het is echter absoluut noodzakelijk, dat over het vraagstuk van het fascisme klaarheid komt, omdat in de toekomst het fascisme onze grootste vijand zal zijn, niet alleen in de strijd met de wapens, maar ook ideologisch. We hopen dan ook, dat dit artikel het begin kan zijn van een vruchtbare discussie over het vraagstuk van het fascisme."

Dat is dunkt ons, duidelijk. Het feit, dat een dergelijk artikel als discussie-materiaal verschijnt, dus buiten verantwoordelijkheid van de GIC., brengt juist tot uitdrukking, dat het NIET de meening van de GIC., weergeeft. Maar bij ons heerscht nog altijd de goede gewoonte, vraagstukken niet in de kiem te smoren, maar ze van alle kanten te bekijken. En daarbij heeft ieder het recht zijn meening tot uitdrukking te brengen, als dit op zakelijke wijze, zonder scheldpartijen geschiedt. Het getuigt daarom van een groote geestelijke armoede, als de schrijver in het "Volksdagblad" bovenstaand artikel als grijpvlak wil nemen voor een aanval op de GIC., die er krachtens bovenstaand citaat niet eens voor verantwoordelijk is. Het is trouwens niet moeilijk uit een dergelijk artikel verschillende tegenstrijdigheden of foutieve formuleringen op te diepen. Zoo plaatst de schrijver in het "Volksdagblad" het volgende citaat:

"De fascistische en de communistische ideologie hebben beiden dat gemeen, dat de individueele belangen worden achtergesteld bij de gemeenschappelijke, dat de menschen niet op zichzelf staande persoonsjes blijven, maar zich samenvoegen tot een grootere eenheid. In zooverre kunnen we het fascisme ideologisch beschouwen als een voorlooper van het communisme."

Naar onze meening is dit inderdaad totaal onjuist. Zeer zeker is het waar, dat zowel fascisme als communisme het burgerlijk individualisme afwijzen en in collectiviteiten denken. Maar een dergelijke overeenkomst maakt het fascisme geenszins tot voorlooper van het communisme. Dergelijke overeenkomsten zijn in de meest verschillende perioden der maatschappelijke ontwikkeling aan te wijzen. Zoo verschijnt de concurrentiestrijd van het liberale kapitalisme in de ideologische vorm van de "vrije ontplooiing van de individualiteit", terwijl dit tegelijk een

kenmerk van de communistische maatschappij is. Maar dit maakt de kapitalistische ideologie van het "vrije" kapitalisme nog helemaal niet tot een voorloper van het communisme.

De kwestie is deze, dat de ene ideologie niet door ontwikkeling "in een andere overgaat". Daarom is de ene ideologie nooit als de voorloper van een andere te zien. Op grond van de maatschappelijke verhoudingen ontstaan nieuwe ideologieën tegen de oude in. De nieuwe ideologie ontstaat juist als het product van de strijd op nieuwe grondslagen. De voorwaarden van de strijd om de productiemiddelen onder maatschappelijk beheer te brengen, de strijd tegen de ontzaglijke macht van het kapitaal, vereist het optreden der loonarbeiders als in Raden georganiseerde klasse. Deze massa kan alleen overwinnen, als ze breekt met het geloof aan leiders, die de maatschappij voor hen zullen omvormen, als ze breekt met de leiders-ideologie, als ze alle strijdfuncties en alle maatschappelijke functies zelf ter hand neemt, kortom, als ze in al deze dingen de volkomen tegenpool van de fascistische ideologie is. De nieuwe opvattingen over recht, zede, moraal en maatschappij kunnen zich alleen in onjuist door de strijd tegen het kapitalisme, zij het fascistisch of "democratisch", ontwikkelen.

WORKERS VOICE.

We ontvingen onigo nummers van het canadese blad WORKERS VOICE, uitgave van de Longo for a Rev. Workers Party. Deze mensen willen komen tot een revolutionaire arbeiders partij in Canada. Ze bestrijden Stalinisten en social-democraten en stellen er een revolutionaire klassepolitiek tegenover, waarbij ze het imperialistisch karakter van de oorlog en democratie blootleggen. Herhaaldelijk kan men lezen, dat alleen de arbeidersrevolutie de wantoestanden kan opheffen endnt arbeidersmacht alleen gevestigd kan worden door Arbeidersraden. Hoe dit radenstelsel zal werken, zeggen ze niet, tenminste, wij hebben het in de toegezonden kranten niet aangetroffen. Hoewel vele artikelen uitmunten door klaarheid omtrent de kapitalistische verhoudingen, zijn ze o.i. toch nog op de verkeerde weg. Dit blijkt vooral uit hun houding ten opzichte van de vakbeweging. Ofschoon ze toegeven, dat de bestaande vakverenigingen reactionair en bureaucratisch zijn, wekken ze de arbeiders toch op, er lid van te worden. Ze menen een linkervlougol te kunnen bouwen in de vakverenigingen en het bureaucratisch bestuur door een revolutionair bestuur te vervangen. In onze vorige artikelen hebben we juist uiteengezet, waarom dit niet mogelijk is. Op het moment dat ze moet onderhandelen over de eisen der arbeiders, treedt ze als bemiddelaar tusson kapitaal en arbeid op. Ze moet de belangen der arbeiders vordedigen om die van de bourgeoisie. Ze is dus gedwongen reactionair te werken, ook met "revolutionaire" leiding. De vakvereniging is een apparaat met beampten, die er hun broodje aan hebben; het is dus belangrijk voor hen, dat ze bestaat. Is er niets meer te bemiddelen, dan houdt haar bestaan op. Dus kan haar doel nooit de omverwerping der kapitalistische maatschappij zijn.

Correspondentie-adres: Jan Meijer
Chasséestr. 11
Amsterdam, W.
Postgiro: 316 779.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Arbeiders Amsterdam

DOELSTELLING:
De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te vormen en te verwezenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

11e Jaargang Nr. 4
Juni 1938.

Corr. adres: Jan Meyer, Chasséstr. 11, A'dam
postgiro 316779.

INHOUD:

- Maandschrift "Radencommunisme"
- Mislukte samenwerking.
- DE strijdcomite's der "wilde" stakingen."
- "Poolische" stakingen.
- "Lenin als Philosoph."

MAANDSCHRIFT "RADENCOMMUNISME"
Marxisitsch orgaan voor zelfstandige klassebeweging.

Dit is het laatste nummer der PIC. Het tijdschrift "Radencommunisme" dat er voor in de plaats komt, verschijnt per 1 Augustus. Zoals reeds aangekondigd bedraagt de prijs van het tijdschrift minimum 5 cent, per nummer (omvang 32 blz.); per post 7 cent per nummer. De lezers van de PIC, waar de PIC door kameraden aan huis bezorgd werd, hoeven zich niet apart als abonnee op te geven; onze bezorgers noteeren dat meteen wel. De lezers, die de PIC over de post ontvingen moeten zich van te voren abonneren. Ze kunnen het geld voor 5 of voor 10 nummers in postzegels aan onze administratie zenden. Wie liever gebruik maakt van postgiro of postwissel kan dat natuurlijk ook doen. (Wie postzegels stuurt moet daarvoor zegels van 1½ cent nemen, dat is voor ons het gemakkelijkste).

Op een van de laatste bldz. van de PIC vindt je een aankondiging van de brochure "Lenin als Philosoph. De prijs van deze brochure is 30 cts., per post 35 cts. Eventueel overschrijven op postgiro van J. Meyer, Chasséestr. 11, Amsterdam W. postgiro nr. 316779.